

FAPTE SEMNIFICATIVE

Lărgirea neconținută a mișcării teatrale amatoare se ilustrează prin nenumărate fapte concrete. Vom înregistra două, semnificative prin latura pe care ele o abordează.

Școala populară de artă din Oradea a inițiat două secții externe — prima în importantul centru raional Beiuș, cu un număr de 40 de instructori ai echipelor teatrale de amatori din raion și care de două ori pe lună se întâlnesc în cadrul unui curs de amplă pregătire profesională. Cea de a doua secție funcționează pe lângă Școala pedagogică mixtă din Oradea și cuprinde 45 de elevi recrutați din toți anii de studiu. Inițiativa școlii populare orădene (profesor fiind tinărul regizor Dan Alecsandrescu) merită relevată. Într-un viitor apropiat, odată cu terminarea școlii, 45 de tineri învățători vor fi totodată și instructori teatrali în comuna, satul sau cartierul respectiv, unde vor educa primii lor elevi, dezvoltându-le odată cu primele cunoștințe și gustul pentru teatru, educând și formând tot mai mulți artiști amatori.

Faptul nu e singular. La Timișoara, din inițiativa Teatrului de păpuși, a luat ființă o echipă de păpușari la Școala medie nr. 7. Primele scenete, prezentate de această echipă, au avut un caracter satiric, de brigadă, la adresa unor deficiențe din școală. Mai mult, Teatrul de păpuși a organizat la Institutul pedagogic din Timișoara un curs de instruire păpușărească, la care participă 152 de viitori învățători — curs care cuprinde lecții teoretice, practice, îndrumări privind minuirea și confecționarea păpușilor etc.

Ambele acțiuni sînt emoționante prin dragostea pe care cei în cauză o manifestă față de mișcarea teatrală amatoare.

A. P.

PE CÎND?

În primăvara anului trecut au prins viață în diverse întreprinderi, instituții și școli din țară, primele cercuri de „Prieteni ai teatrului“, al căror principal obiectiv este de a contribui la educarea publicului prin diverse mijloace ca: discuții asupra spectacolelor, întâlniri cu actorii fruntași, organizarea de conferințe despre istoria teatrului sau de dezbateri legate de diverse aspecte ale artei noastre teatrale etc. O

vreme, numărul lor a crescut repede, iar activitatea pe care o desfășurau — deși în stadiu de dibuire — deschidea perspective interesante. Cu timpul însă, entuziasmul a scăzut pe alocuri și, treplat, multe din aceste cercuri au ajuns să aibă o viață formală.

Pentru a reînsufleți activitatea lor, pentru a da impoel constituirii de noi cercuri, Comitetul orășenesc U.T.M. a ținut în toamna anului trecut, o consfătuire cu conducătorii cercurilor existente și a luat hotărîrea să le acorde un sprijin mai substanțial.

Nu toți responsabili culturali din comitetele de întreprinderi și organizațiile de bază U.T.M. au înțeles însă importanța acestei forme de activitate culturală. La întreprinderea „Macul roșu“ din Capitală, bunăoară, delegatul desemnat de Comitetul orășenesc U.T.M. să organizeze activitatea cercului, nu a primit nici un sprijin. Absența interesului și a inițiativei, constatată și la alți responsabili culturali, mai face ca, deocamdată, în unele întreprinderi, cercurile de „prieteni ai teatrului“, existente acolo, să-și facă abia simțită prezența sau (ceea ce e mai grav) să înceteze de a mai exista.

Pentru ca numărul cercurilor să crească și să aibă o activitate bogată în rezultate, considerăm necesar, înainte de toate, o mai amplă popularizare a obiectivelor propuse (prin afișaj, prin stațiile de amplificare, gazetele de perete, gazetele de uzină). Apoi, chiar de la ședința de constituire, să se inițieze o acțiune interesantă și atrăgătoare ca, de pildă, invitarea unor actori de frunte, care să vorbească muncitorilor despre problemele lor de creație, ori să le prezinte recitaluri din realizările lor artistice. Mai e, desigur, necesar să se organizeze instrucțiune pentru conducătorii cercurilor, schimburi de experiență, poate și concursuri „Cine știe câștigă“ — în problemele teatrului — la care să participe membrii cercurilor din diferite întreprinderi, să se învieze emisiunile speciale la posturile de radio și de televiziune, S.R.S.C. să-și înceapă mai curînd ciclul de expuneri asupra istoriei teatrului românesc și universal pe care l-a proiectat. De altfel, după cît știm, multe din aceste sugestii sînt puncte de program în activitatea „Prietenilor teatrului“. N-ar putea fi puse în practică?

T. Z.